

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στον Εσπερινό:

«Μάστιξι καταξινόμενος ... καί σιδήρῳ πάντοθεν δαπανώμενος, οὐκ ἐξηρνήσω Χριστοῦ τό ὄνομα, ... Μηνᾶ μακάριε».

Παραμονή τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ καί ἐμεῖς ὑποδεχθήκαμε πρό ὀλίγου στόν πανηγυρίζοντα ἱερό του ναοῦ ἐδῶ στή Νάουσα, τμήμα τοῦ ἱεροῦ καί θαυματουργοῦ λειψάνου ἑνός ἄλλου ἁγίου, τοῦ ἁγίου Λουκᾶ, ἀρχιεπισκόπου Συμφερουπόλεως, τοῦ ἱατροῦ, πού μεταφέραμε ἀπό τήν Ἱερά Μονή τῆς Παναγίας Δοβρᾶ εἰς εὐλογία καί ἁγιασμό τοῦ εὐσεβοῦς καί φιλαγίου λαοῦ τῆς Ναούσης καί τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Μηνᾶ.

Ποιά εἶναι ὁμως, ἀδελφοί μου, ἡ σχέση τῶν δύο ἁγίων, τοῦ ἁγίου Μηνᾶ καί τοῦ ἁγίου Λουκᾶ, δύο ἁγίων πού ἔζησαν σέ διαφορετικούς τόπους καί σέ διαφορετικές ἐποχές, καί εἶχαν, κρίνοντας ἐξωτερικά τουλάχιστον, μία ἐντελῶς διαφορετική πορεία στή ζωή τους, καθώς ὁ ἕνας ἦταν στρατιωτικός καί ὁ ἄλλος ἱατρός καί ἱεράρχης;

Ἡ σχέση τους, ἀδελφοί μου, ξεκινᾶ ἀπό τήν κοινή καί δυνατή τους ἀγάπη πρός τόν Χριστό. Αὐτή ἦταν πού ἔκανε καί τούς δύο νά θέσουν πάνω ἀπό ὅλα τήν ἀφιέρωσή τους σέ Ἐκεῖνον καί στή διακονία των ἀνθρώπων.

Ὁ ἕνας, ὁ ἅγιος Μηνᾶς, ἐγκατέλειψε τή στρατιωτική του ὑπηρεσία καί ἀποσύρθηκε στήν ἔρημο. Δεχόταν ὁμως πάντοτε μέ ἀγάπη τούς ἀνθρώπους πού τόν ἐπισκεπτόταν, τούς δίδασκε καί θεράπευε μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ τίς ἀσθενεῖές τους.

Ὁ ἄλλος, ὁ ἅγιος Λουκᾶς, χωρίς νά ὑπολογίσει τίς συνέπειες πούμποροῦσε νά ἔχει μέσα στό ἄθεο καθεστῶς πού ζοῦσε ἡ ιδιότητα τοῦ κληρικοῦ γιά τήν ἐπιστημονική καί ἐπαγγελματική του σταδιοδρομία ὡς ἱατροῦ, δέν δίστασε νά προχωρήσει πρός τό ἱερό θυσιαστήριο καί νά γίνει ἱερεὺς καί ἐπίσκοπος, συνεχίζοντας συγχρόνως νά θεραπεύει τούς ἀνθρώπους πού ἔπασχαν τόσο μέ τίς ἱατρικές του γνώσεις ὅσο καί μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀγάπη καί τῶν δύο ἁγίων στόν Χριστό ἦταν ὁμως αὐτή πού ἀνέδειξε καί τούς δύο μάρτυρες τῆς πίστεως καί τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.

Μπορεῖ τό μαρτύριο νά ἦταν διαφορετικό γιά τόν ἅγιο Μηνᾶ καί διαφορετικό γιά τόν ἅγιο Λουκᾶ· μπορεῖ τό μαρτύριο τοῦ ἁγίου Μηνᾶ νά ἦταν ὁ δι' ἀποκεφαλισμοῦ θάνατος πού τοῦ ἐπέβαλε ὁ ρωμαῖος διοικητής μετά τά πολυώδυνα βασανιστήρια, ἐνῶ τό μαρτύριο τοῦ ἁγίου Λουκᾶ νά ἦταν ἀργό καί βασανιστικό, συνεχές καί ἐξοντωτικό, μέ τίς φυλακίσεις, τίς ἐξορίες καί τούς διωγμούς πού ὑπέμενε, ὥστε νά μπορεῖ νά ἐπαναλαμβάνει καί αὐτός τούς λόγους τοῦ ψαλμωδοῦ Δαβὶδ πρός τόν Θεό «ἐνεκέν σου θανατούμεθα ὅλην τήν ἡμέραν, ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς», ἀλλά καί οἱ δύο ἅγιοι ἔδωσαν τήν ἴδια μαρτυρία πίστεως καί ὑπέμειναν τό ἴδιο μαρτύριο γιά χάρη τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος καί τούς ἀξίωσε τῶν ἀγαθῶν τῆς αἰωνίου βασιλείας του.

Ἀδελφοί μου, ἡ ζωή τῶν δύο ἁγίων, τοῦ ἐορταζομένου προστάτου τῆς ἐνορίας σας ἁγίου μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ, καί τοῦ συντιμωμένου σήμερα ἁγίου Λουκᾶ, ἀρχιεπισκόπου Συμφερουπόλεως τοῦ ἱατροῦ καί θαυματουργοῦ, δείχνει καί σέ μᾶς ὅτι δέν ὑπάρχει ἕνας μόνος δρόμος γιά νά φθάσει κανεὶς στόν οὐρανό· δέν ὑπάρχει ἕνας μόνος τρόπος. Ὁ κάθε ἄνθρωπος μπορεῖ νά ἀκολουθήσει αὐτόν πού θέλει, αὐτόν πού μπορεῖ, ἀνάλογα μέ τίς δυνάμεις του καί τήν προσωπικότητά του. Ὑπάρχει ὁμως μία προϋπόθεση, ἕνας ὁρος, χωρίς τόν ὁποῖο κανεὶς δέν μπορεῖ νά φθάσει στόν Χριστό καί νά κληρονομήσει τήν οὐράνια βασιλεία του.

Καί αὐτή ἡ προϋπόθεση καί αὐτός ὁ ὁρος εἶναι ἡ ἀγάπη στόν Χριστό. Ἀγάπη εἰλικρινής καί οὐσιαστική. Ἀγάπη πού ὑπερβαίνει τήν ἀγάπη πρός ὅλα τά πρόσωπα καί τά πράγματα τοῦ κόσμου.

Αγάπη τέτοια πού νά μᾶς δίνει τή δύναμη νά βάζουμε τόν Χριστό καί τό θέλημά του πάνω ἀπό ὅλα· πού νά μᾶς δίνει τή δύναμη νά θέλουμε νά ζοῦμε μέ τόν Χριστό περισσότερο ἀπό ὅτιδήποτε ἄλλο· πού νά μᾶς δίνει τή δύναμη νά θυσιάζουμε γιά τόν Χριστό τά πάντα, ἀκόμη καί τήν ἴδια μας τή ζωή, καί νά ὁμολογοῦμε τήν πίστη μας σ' Αὐτόν σέ ὅποιο περιβάλλον καί ἐάν βρεθοῦμε καί ὅποιαδήποτε συνέπεια καί ἂν ἔχει αὐτή ἡ ὁμολογία μας γιά τή ζωή μας.

Βέβαιως δέν εἶναι εὐκολή αὐτή ἡ προϋπόθεση. Χρειάζεται νά προσπαθήσουμε καί νά ἀγωνισθοῦμε γιά νά φθάσουμε τήν ἀγάπη μας στόν Χριστό σ' αὐτό τό ἐπίπεδο· γιά νά τόν ἀγαπήσουμε τόσο πολύ, ὥστε νά θεωροῦμε καί τά πιό πολύτιμα πράγματα τοῦ κόσμου «σκύβαλα», ὅπως ἔλεγε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, προκειμένου νά κερδίσουμε τόν Χριστό.

Ὅμως ἀξίζει, ἀδελφοί μου, ὁ Χριστός αὐτή τήν ἀγάπη μας, γιατί καί ὁ ἴδιος μᾶς ἀγάπησε στόν ὑπέρτατο βαθμό, ὥστε θυσιάσε τόν ἑαυτό του γιά χάρη μας, ἀλλά καί γιατί ὑπόσχεται ὅτι θά μᾶς ἀνταποδώσει γιά τήν ἀγάπη μας τήν αἰώνια ζωή.

Αὐτήν ἀπολαμβάνουν, ἀδελφοί μου, οἱ δύο ἅγιοί μας, ὁ ἅγιος Μηνᾶς καί ὁ ἅγιος Λουκάς, πρεσβεύοντας καί γιά μᾶς, ὥστε νά φανοῦμε ἅξιοι τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, καί αὐτῆς ταπεινά εὐχομαι νά ἀξιωθοῦμε καί ἐμεῖς διά τῶν εὐχῶν τους καί τῶν πρεσβειῶν τους.

Ἡ ὁμιλία του Σεβασμιωτάτου στην Θεία Λειτουργία:

«Οὗτος γάρ τόν πρὸς ἐχθρούς ἀοράτους πόλεμον ὑπελθὼν ... ἀξίως τό τῆς νίκης βραβεῖον ἐδέξατο».

Ἡμέρα τιμῆς καί μνήμης ἐνός γενναίου στρατιώτου ἡ σημερινή ἡμέρα, ἀδελφοί μου, ἡμέρα ἐορτῆς καί πανηγύρεως γιά τόν περικαλλῆ αὐτό ἱερό ναό τῆς Ναούσης πού εἶναι ἀφιερωμένος στό ὄνομά του, στό ὄνομα τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ.

Ὅμως δέν τιμοῦμε σήμερα τόν γενναῖο στρατιώτη τοῦ ἐπιγείου βασιλέως, αὐτόν πού εἶχε τάξει τόν ἑαυτό του στήν ἀσφάλεια καί τήν προστασία τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, αὐτόν πού μεριμνοῦσε γιά τήν πιστή ἐφαρμογή τῶν νόμων τοῦ κράτους. Τιμοῦμε αὐτόν πού, ὅταν κλήθηκε νά ὑπακούσει στή διαταγή τοῦ αὐτοκράτορος καί νά κινηθεῖ ἐναντίον τῶν χριστιανῶν, ἐπανελάβε τόν λόγο τοῦ ἀποστόλου: «πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις» καί, παραιτούμενος ἀπό τόν ρωμαϊκό στρατό, ἀφοσιώθηκε στή στρατεία τοῦ οὐρανίου βασιλέως, ἀφοσιώθηκε ἀπόλυτα στή λατρεία καί στήν ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αφοσιώθηκε στόν Χριστό, ἐγκαταλείποντας τίς μάχες καί τούς πολέμους μέ τούς ὁρατούς ἐχθρούς, καί ἀνέλαβε τά ὅπλα τά πνευματικά γιά νά συμμετάσχει στόν πνευματικό πόλεμο κατά τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν, κατά τοῦ κοσμοκράτορος τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου.

Αφοσιώθηκε στόν Χριστό καί ἔγινε καλός στρατιώτης του, ἔτοιμος νά ἀποκρούσει τίς προσβολές τῶν δαιμόνων πού ἤθελαν νά τόν παρασύρουν στήν ἁμαρτία καί στίς ἐπιθυμίες τοῦ κόσμου· ἔτοιμος νά ἀποφύγει τά πεπυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ πού ἐπεδίωκε νά τόν τραυματίσει μέ τούς λογισμούς καί νά ἀποσπάσει τή σκέψη καί τήν καρδιά του ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Ὅμως ὁ ἅγιος Μηνᾶς ἐπέμενε πολέμωντας ἐναντίον τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν μέ τή νηστεία, μέ τήν ἄσκηση καί τήν προσευχή, καί αὐξάνοντας μέ αὐτές τήν ἀγάπη του πρὸς τόν Χριστό καί τόν ζῆλο του νά μαρτυρήσει γιά τήν πίστη του. Ὅταν, λοιπόν, ἔλαβε μετά ἀπό θεία ἀποκάλυψη τήν πληροφορία ὅτι εἶχε ἔρθει ἡ ὥρα τῆς ὁμολογίας καί τοῦ μαρτυρίου, ὁ ἅγιος Μηνᾶς ἐπέστρεψε καί πάλι στόν κόσμο, τόν ὅποιο εἶχε ἐγκαταλείψει γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, καί μέ θάρρος καί παρρησία ὁμολόγησε ἐνώπιον τοῦ συγκεντρωμένου πλήθους ὅτι ὁ μόνος ἀληθινός Θεός εἶναι ὁ Χριστός καί ὅτι τά εἰδῶλα τά ὅποια προσκυνοῦσαν καί λάτρευαν ἦταν ψεύτικα.

Ἡ ὁμολογία του αὐτῆ εἶχε ὡς συνέπεια πολυώδυνα βασανιστήρια, τά ὑπέμενε ὁ ἅγιος μέ καρτερία, καί τέλος τό δι' ἀποκεφαλισμοῦ μαρτύριο πού τόν ὀδήγησε κοντά στόν Χριστό, τόν ὁποῖο διακαῶς ποθοῦσε νά συναντήσῃ. Ἔτσι ἔλαβε «ἀξίως τό τῆς νίκης βραβεῖον» γιά νά εὐφραίνεται αἰωνίως στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν καί νά τιμᾶται ἀπό τήν Ἐκκλησία καί τούς πιστούς.

Καί τό βραβεῖο αὐτό, ἀδελφοί μου, πού ἔλαβε ὁ ἅγιος Μηνᾶς, ἀναμένει καί ὅλους ἐμᾶς, ὅλους τούς πιστούς, οἱ ὁποῖοι καλούμεθα νά εἴμεθα «στρατιῶται Ἰησοῦ Χριστοῦ». Καλούμεθα νά ἀξιοποιοῦμε τά πνευματικά ὄπλα τά ὁποῖα θέτει στή διάθεσή μας ὁ Χριστός καί ἡ Ἐκκλησία μας γιά νά ἀποκρούουμε τούς ὁρατούς καί ἀοράτους ἐχθρούς, γιά νά ἀποφεύγουμε τίς παγίδες τους καί νά προστατευόμαστε ἀπό τίς ἐπιθέσεις τους. Διότι ὁ πνευματικός ἀγώνας δέν ἀφορᾷ μόνο κάποιους, ἀλλά ἀφορᾷ ὅλους. Δέν νοεῖται πιστός, εἴτε στό παρελθόν εἴτε σήμερα, εἴτε ζεῖ στόν κόσμον εἴτε στήν ἔρημον, πού δέν ἀγωνίζεται. Μπορεῖ ὁ πόλεμος καί ἡ ἐντασή του νά εἶναι διαφορετική γιά τόν καθένα μας, ἀνάλογα μέ τίς συνθηκῆς καί μέ τίς δυνάμεις μας, ὅλοι ὁμως ὑφίστάμεθα τίς ἐπιθέσεις τοῦ διαβόλου πού ἐκδηλώνονται μέ διάφορες μορφές, προσπαθώντας νά μᾶς παρασύρουν καί νά μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπό τόν Χριστό καί τήν ἐν Χριστῷ ζωή. Καί εἶναι ἀνάγκη νά ἀγωνιζόμαστε γιά νά μὴν ἡττηθοῦμε, γιά νά μὴν ὑπερισχύσει ὁ ἀντίδικος καί ἀντίπαλος τῆς ψυχῆς μας. Εἶναι ἀνάγκη καί ὅταν ἀκόμη τραυματιζόμεθα καί πέφτουμε, νά ἀναζητοῦμε στά ἱερά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας τή θεραπεία καί τήν ἀποκατάστασιν, ὥστε νά συνεχίζουμε τόν ἀγῶνα μας, νά συνεχίζουμε αὐτό τόν ἀόρατον πόλεμον, ὁ ὁποῖος εἶναι πόλεμος πού διαρκεῖ σέ ὅλη μας τή ζωή, γιά νά ἀναδειχθοῦμε καί ἐμεῖς καλοί στρατιῶται Ἰησοῦ Χριστοῦ καί «γενναῖοι ὀπλῖται παρατάξεως Κυρίου», ὅπως καί ὁ ἐορταζόμενος καί τιμώμενος ἅγιος ἐνδοξος μεγαλομάρτυς Μηνᾶς, ὥστε νά ἀξιωθοῦμε καί ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, τοῦ βραβεῖου τῆς νίκης καί τῆς οὐρανίου βασιλείας τοῦ Θεοῦ διά πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ, τοῦ καί προστάτου τῆς ἐνορίας μας.